

Со уста запнаха, копринѧ смотиха.
Тогай веле Мара, веле и говоре:
„Робини, робини, дайте до два лѧка,
Дайте до два лѧка, дайте до две стрели,
За да си устрелямъ три бѣли голѧби.“
Па они на Мара велѧтъ и говоратъ;
„Не сме дошли, Маро, за да нась устрелишъ,
Тук' сме дошле, Маро, мома да гледаме,
Мома да гледаме за нашега брата.“

380.

Изникнало едно дѣрво
Едно дѣрво дафиново,
Колку лично, толку вишно;
Корень-отъ му по 'сѧ земя,
Вѣршен-отъ по сино небе,
На вѣршен-отъ паунъ пее
Дури пее, дур' зборува:
„Слушайте малко голѣмо,
Слушайте Турци, кауре!
Ка пее паунъ на дѣрво,
Такъ гори юнакъ за мома,
Како два страка борина.
Кой иматъ мома хубава,

да не ѧ кара, не бѣе,
Току да ѣ изанъ дава,
Често да сѣ променува,
По двашъ, по тришъ во неделя,
Деветъ пѧта во месец-отъ.
Да знае мома, да знае
Да знае, да паметува,
Кога ѧ мома ходила,
Кога ѧ левентовала,
Кога ѧ кахаръ не брала,
Кога ѧ била при майка,
Кога ѧ дари готвила.“ —

381.

Мила момо цѣрнооко!
Мили твой-те цѣрни очи,
Цѣрни, цѣрни како тѣрника,
Полни, рамни, како грозде!
Седнала ѧ малка мома,
Задъ кѧщи во градина-та,
Подъ бѣла лоза на сенка,
Подъ бѣла дреновина,
Подъ Солунска ядрина,
Подъ бѣлъ цѣрвенъ трандафилъ,
Дробенъ бисеръ си нижи

Дробенъ бисеръ и флорини.
Тамъ дека герданъ си ниже,
Тамъ помина лудо младо,
Тѧ ѧ веле, и говре:
„Мила момо, цѣрнооко!
Богъ да биетъ твой-те братѣ!
Що викнаха майсторе-то,
Тѧ зидаха дворове-то;
Не имъ стига що зидаха,
Отъ горе тѣрниѣ кладоха,
Да не пиле си пролете,